

Arrest

nr. 118 935 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. LOOSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 juli 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 oktober 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 juni 2013.

1.3. Op 9 augustus 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtou van origine te zijn. U verklaart in Afghanistan te hebben gewoond in het dorp Zakhel, nabij de stad Kunduz in de gelijknamige provincie. In 2001 stierf uw vader een natuurlijke dood. Een paar maanden later werden uw twee broers van thuis meegenomen door de taliban. Sindsdien ontbreekt van hen elk spoor. Uit schrik dat de taliban u zouden vermoorden, besloot u Afghanistan te verlaten. U reisde naar Groot-Brittannië en kreeg er een visum voor één jaar. Men beloofde u er dat u in 2011 de nodige papieren zou krijgen. U werkte er twee jaar. Op 10 maart 2010 verliet u Groot-Brittannië en keerde u vrijwillig terug naar Afghanistan omdat u dacht dat het er veilig was geworden. Nadat u in Kabul was geland, keerde u terug naar uw geboortedorp Zakhel waar uw moeder nog steeds verbleef. Jullie leefden er van het geld dat u gespaard had in Groot-Brittannië en van het geld dat uw vader had nagelaten. In april 2010 huwde u op traditionele wijze met Zebah Zakhil. Samen hebben jullie één zoon, Hamza. Omdat u in Groot-Brittannië het nut van onderwijs heeft ingezien, moedigde u uw dorpelingen aan om hun kinderen naar school te sturen. Op een dag werd u voor uw huis geblinddoekt en vervolgens meegenomen door de taliban naar een onbekende plaats. De taliban beschuldigden u ervan te spioneren voor de Britten omdat u uw dorpelingen aanraadde hun kinderen naar school te sturen. U werd ernstig geslagen. De derde ochtend ging u naar het toilet en kon u ontsnappen door er over een muur te springen. Na ongeveer zes uur te hebben gelopen, kwam u een niet gekend dorp tegen waar u een taxi nam naar uw dorp. Ook leende u een gsm om naar uw schoonbroer te bellen. Eens in uw dorp, dook u onder bij uw zus en schoonbroer. Hier verbleef u twee à drie dagen. Hierna verliet u Afghanistan. Na bijna een maand onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan waar u op 30 juli 2012 een asielaanvraag indiende. In geval van een terugkeer vreest u te worden vermoord door de taliban. De taliban zijn nog steeds op zoek naar u in het dorp. Uw echtgenote en uw zoon verblijven nog steeds Zakhel. Uw moeder is zes maanden voor richting België vertrok, een natuurlijke dood gestorven.

U legt volgende documenten neer: een kopie van een gedeelte van uw Afghaans paspoort, uw taskara (identiteitsdocument), 17 Britse loonfiches, 7 documenten van de Britse overheid betreffende uw werk, een brief van een Brits advocatenkantoor dd. 27.04.2009, een brief van de Britse immigratiedienst sd. en een brief van de Britse immigratiedienst dd. 14.11.2007.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zou u na uw terugkeer vanuit Groot-Brittannië naar Afghanistan in het dorp Zakhel, nabij de stad Kunduz, hebben gewoond.

Zo moet vastgesteld worden dat u van verschillende belangrijke gebeurtenissen in uw dorp Zakhel, niet op de hoogte bent. Vooreerst stelt u niet te weten waar de mensen van uw dorp konden gaan stemmen voor de parlementsverkiezingen die in september 2010 plaatsvonden (CGVS, p. 12). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er twee stembureaus waren in Zakhel. Aangezien uit uw asiëldossier blijkt dat u in april 2010 in Kunduz huwde (DVZ vragenlijst p.5), houdt dit in dat u ten tijde van de parlementsverkiezingen in uw dorp zou moeten zijn geweest. Gezien het belang van verkiezingen in een nieuwe democratie als Afghanistan, is het weinig plausibel als zou u helemaal niet op de hoogte zijn dat er twee stembureaus in uw dorp waren. Ook stelt u dat er in elk huis in uw dorp Zakhel een talib woont (CGVS, p. 9). Doch, u kunt niet vertellen wat de taliban in Zakhel deden, noch kunt u namen van talibs in uw dorp opsommen (CGVS, p. 9). Gevraagd naar talibancommandanten in de stad Kunduz, kunt u er slechts één benoemen (CGVS, p. 10). Aangezien u vreest te worden vermoord door de taliban (CGVS, p. 15), is deze onwetendheid des te opmerkelijker. Tevens bent u niet op de hoogte dat er in het jaar 2010 een vroegere jihadi commandant in Zakhel gedood werd (CGVS, p. 11), noch weet u of er na uw terugkeer uit Groot-Brittannië een jihadi commandant is gedood in uw regio (CGVS, p. 12).

Bovendien bent u niet goed op de hoogte van bepaalde plaatsen en gebeurtenissen in de stad Kunduz, die op een paar minuten van Zakhel ligt (CGVS, p. 11 & administratief dossier). Zo weet u helemaal niets over een betoging in de stad Kunduz nadat u van Groot-Brittannië bent teruggekeerd,

noch over een VN-gebouw in de stad (CGVS, p. 11). Nochtans blijkt dat in februari 2012 verschillende dagen protesten werden gehouden in Kunduz omwille van een koranverbranding door Amerikaanse soldaten, dat hierbij een VN-gebouw in de stad werd bestormd en dat er tijdens deze betogingen minstens 4 doden en minstens 56 gewonden vielen (zie administratief dossier). Gezien de omvang van deze onlusten, is het weinig aannemelijk als zou u hiervan helemaal niet op de hoogte zijn geweest. Ook bent u niet op de hoogte dat er in de stad Kunduz een universiteit is (CGVS, p. 5). Nochtans is deze universiteit slechts op drie kilometer van Zakhel gelegen (zie administratief dossier). Wanneer u gevraagd wordt naar "Kohnah Froshi" en "Bandar e Dawra", stelt u terecht dat het respectievelijk een bazaar voor tweedehandsspullen en een plaats waar het spel Buzkahsi wordt gespeeld, zijn (CGVS, p. 10-11). Doch, u kunt ze helemaal niet in de stad Kunduz situeren (CGVS, p. 11). Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Zakhel, nabij de stad Kunduz, na uw terugkeer naar Afghanistan. Aangezien de door u verklaarde problemen zich in Kunduz zouden hebben voorgedaan, houdt deze vaststelling omtrent uw herkomst in dat er ook aan uw beweringen inzake uw problemen daar geen geloof kan worden gehecht.

Verdere bevestiging van deze vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt gevonden in onderstaande vaststellingen. Vooreerst moet worden gewezen op verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen die u in de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen, enerzijds, en uw verklaringen voor het CGVS, anderzijds. Zo vermeldt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal niet dat u uw dorpelingen zou hebben aangemoedigd hun kinderen naar school te sturen (vragenlijst CGVS, p. 4), terwijl u dit voor het CGVS wel doet (CGVS, p. 16). Dit nalaten om het eerder te laten optekenen in de vragenlijst, is zwaarwichtig gezien u verklaart dat deze activiteiten de reden zijn waarom de taliban u ervan verdachten een spion voor de Britten te zijn en waarom ze u ontvoerden (CGVS, p. 17-18). Uw verklaring voor dit nalaten als zou men u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd hebben om alles in het kort te vertellen (CGVS, p. 18), kan niet als afdoende worden aanvaard. Immers, hiermee verklaart u geenszins de vaststelling dat u in de vragenlijst expliciet heeft laten optekenen dat de taliban u geen reden opgaven voor uw ontvoering (vragenlijst CGVS, p. 4). Ook moet worden opgemerkt dat u in de vragenlijst stelt dat u vier à vijf dagen werd vastgehouden door de taliban (vragenlijst CGVS, p. 4), terwijl u voor het CGVS stelt dat u de ochtend van de derde dag kon ontsnappen (CGVS, p. 17). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelt u dat u ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verteld dat u twee à drie dagen werd vastgehouden (CGVS, p. 18). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, in het begin van het interview voor het CGVS stelt u dat het vorige interview goed verlopen was (CGVS, p. 2) en u de betreffende vragenlijst voor akkoord ondertekende nadat zij u werd voorgelezen (vragenlijst CGVS, p. 5). Tevens liet u in de vragenlijst optekenen dat uw vader lang geleden problemen had met een talib (vragenlijst CGVS, p. 4). Hiernaar gevraagd tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal beweerde u dat u vader nooit problemen kende met de taliban en ontkende u dit te hebben aangegeven voor de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 16). De loutere ontkenning van uw eerdere verklaringen kan uw eerdere verklaringen echter geenszins opnieuw in overeenstemming brengen met uw eerdere beweringen. Aangezien bovenstaande tegenstrijdigheden essentiële aspecten van uw asielaanvraag betreffen, wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnd.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u helemaal niet weet waar u door de taliban werd vastgehouden. Nadat u bent kunnen ontsnappen, kwam u in een dorp aan van waaruit u een taxi nam naar Zakhel (CGVS, p. 18). Het is uiterst opmerkelijk dat de naam van dat dorp niet zou hebben gevraagd, noch kunt u ook maar één dorp opsommen dat u onderweg naar uw dorp zou zijn gepasseerd (CGVS, p. 18). Bovendien is uw verklaarde ontsnapping aan de taliban op zich weinig aannemelijk. Immers, u kon 's morgens van zeven à acht talibs wegvlugten door gewoon in het toilet over een muur te springen (CGVS, p. 18). Het is uiterst opmerkelijk te noemen dat de taliban een gevangene zo makkelijk zouden laten ontsnappen.

Omwille van bovenstaande vaststelling kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan na uw terugkeer vanuit Groot-Brittannië.

Betreffende de door u verklaarde problemen in uw land van herkomst voor u naar Groot-Brittannië vertrok, moet het volgende worden opgemerkt. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat uzelf toen geen enkel contact of probleem heeft gekend met de taliban (CGVS, p. 16). Uw verklaring als zouden de taliban u toen vermoord hebben als zou u in Afghanistan hebben gebleven (CGVS, p. 15), is een loutere veronderstelling die niet gesteund is op enig concreet gegeven. Bovendien moet worden vastgesteld dat u in 2010 vrijwillig bent teruggekeerd van Groot-Brittannië naar Afghanistan (CGVS, p. 4), hetgeen ernstig afbreuk doet aan de gegrondheid van uw verklaarde vrees.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft uw beweerde recente herkomst uit Kunduz dient gesteld dat dit niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Immers haalt u onvoldoende feiten of elementen aan waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in Kunduz te ontlopen. Los van de vaststelling dat u in de eerste plaats niet aannemelijk maakte na uw terugkeer naar Afghanistan daadwerkelijk in deze regio te hebben verbleven, waardoor het vermoeden ontstaat dat u reeds langere tijd elders in Afghanistan heeft verbleven, zijn er diverse vaststellingen dewelke er op wijzen dat u zich, samen met uw gezin, in de hoofdstad Kabul kan vestigen. Immers, u blijkt uit een allesbehalve onbemiddelde familie te komen. Meer bepaald stelt u dat noch u, noch uw twee oudere broers hebben gewerkt voor u in 2001 Afghanistan verliet (CGVS, p. 7 & 8). Enkel uw vader werkte, meer bepaald verhandelde hij rijst (CGVS, p. 7). Nochtans waren uw broers en u volwassen. U heeft geen enkel idee hoeveel uw vader verdiende (CGVS, p. 6). Hieruit blijkt dat u zich geen financiële zorgen diende te maken. Bovendien stelt u dat uw moeder, sinds de dood van uw vader, en u, na uw terugkeer van Groot-Brittannië, leefden van het geld dat uw vader jullie had nagelaten en van uw geld dat u in Groot-Brittannië had gespaard (CGVS, p. 6 & 8). Daarenboven stelt u dat uw vader veel geld had nagelaten (CGVS, p. 8). Bovendien was u in staat om tot tweemaal toe uw reis naar Europa te bekostigen (CGVS, p. 14). Tevens blijkt u tot tweemaal toe voldoende zelfstandig en initiatiefrijk om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. Daarnaast heeft u in Groot-Brittannië reeds bijna twee jaar werkervaring opgedaan (CGVS, p. 3 & 14). Bovendien spreekt u naast uw moedertaal Pashtou, ook Dari, de tweede Afghaanse landstaal (CGVS, p. 8). Eveneens spreekt u een beetje Engels (CGVS, p. 8). Deze talenkennis zal een eventuele integratie in Kabul vergemakkelijken. Uit het geheel der bovenstaande vaststellingen kan dan ook op goede gronden worden afgeleid dat u in staat moet zijn om zich in Kabul te vestigen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn

tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De kopie van uw Afgaans paspoort toont aan dat u de Afghaanse nationaliteit bezit, hetgeen niet wordt betwist. U heeft dit paspoort van de Afghaanse ambassade in Groot-Brittannië gekregen (CGVS, p. 13). Bijgevolg kan dit paspoort geenszins aantonen waar u verbleef na uw terugkeer naar Afghanistan. Betreffende uw taskara moet worden opgemerkt dat u zelf stelt dat u dit voor uw vertrek naar Groot-Brittannië heeft ontvangen (CGVS, p. 13). Bijgevolg kan dit document evenmin uw verblijfplaats na uw terugkeer naar Afghanistan aantonen. De 17 Britse loonfiches, de 7 documenten van de Britse overheid betreffende uw werk, de brief van een Brits advocatenkantoor dd. 27.04.2009, de brief van de Britse immigratiedienst sd. en de brief van de Britse immigratiedienst dd. 14.11.2007 tonen uw verblijf in Groot-Brittannië aan, doch ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen in Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Na citering van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en een theoretische uiteenzetting aangaande de vluchtelingenstatus, gaat verzoeker dieper in op het element betreffende de geloofwaardigheid van zijn aanwezigheid in Zakhel. Aangaande het niet op de hoogte zijn van twee stembureaus in zijn dorp, stelt verzoeker dat hij destijds niet is gaan stemmen (bij gebrek aan voor hem capabele en geloofwaardige kandidaten) en hij bijgevolg ook niet kon weten waar dergelijke stembureaus gevestigd zouden zijn geweest. Hij vervolgt dat hij hier ook reeds heeft op aangestuurd tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), dat hij dan ook verbaasd vaststelt dat dit feit nu tegen hem gebruikt wordt als argument dat hij niet op de hoogte is van wat zich zoal in Zakhel heeft afgespeeld tijdens zijn verblijfsperiode. Betreffende het element dat hij geen namen van talibs in zijn dorp kan opsommen, verwijst verzoeker naar zijn interview waar hij verscheidene malen heeft verteld dat het zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, is om talibs te herkennen, en in het verlengde hiervan, om zonder enige twijfel een persoon aan te duiden als talib, waarna hij verwijst naar zijn antwoord 'ze zijn allemaal hetzelfde, overdag zijn ze arbaki, en 's nachts zijn ze tal'. Met betrekking tot het feit dat hij niet op de hoogte is van zogenaamde belangrijke (nieuws)feiten, stelt verzoeker dat het CGVS in de eerste plaats hierbij geen rekening houdt met het feit dat hij bijna 10 jaar lang geen voet meer had gezet op Afghaanse bodem en aldus de tijd nodig had om te reintegreren in Afghanistan en meer in het bijzonder in Zakhel. Hij vervolgt dat hij tijdens het interview op het CGVS duidelijk aangegeven heeft dat hij niet beschikte over enig televisietoestel, waardoor het moeilijk is om op de hoogte te zijn van alle feiten die zich hebben afgespeeld in en rond Zakhel, dat er

bovendien bij dit alles geen rekening gehouden wordt met de bevinding dat hij ongeletterd en analfabeet is en zelfs nooit school heeft gelopen, dat zonder afbreuk te willen doen aan zijn intellectuele capaciteiten hierbij toch moet opgemerkt worden dat dergelijke vragen behoorlijk verregaand en gedetailleerd zijn en niet van hem kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van dit alles.

Betreffende het element aangaande de geloofwaardigheid van zijn ontsnapping uit het talibankamp, stelt verzoeker dat men een gevangenkamp van de taliban niet kan vergelijken met een goed beveiligde, moderne Europese gevangenis met op en top infrastructuur, dat het toilettencomplex waar het begin van de ontsnapping plaatsvond dan ook niet moet bekeken worden door een westerse bril, zo was er bv. geen plafond aanwezig, wat dan ook de ontsnapping vergemakkelijkte. Verzoeker vervolgt dat de ontsnapping ook plaatsvond in de vroege ochtend, tijdens een gebedsmoment waardoor de bewakers minder oplettend waren dan normaal, dat eenzelfde redenering opgaat voor de 'taxi', dat ook dit niet kan worden beschouwd als een Westerse taxi, waarbij men rustig plaatsneemt en bordjes leest van elk dorp dat men passeert, dat hij integendeel in volle ontsnappingsmodus verkeerde en zich dan ook verborgen heeft gehouden tot bij aankomst in Zakhel.

Verder meent verzoeker dat ook de tegenstrijdigheden die het CGVS hem tegenwerpt dienen genuanceerd te worden. Hij stelt dat het feit dat hij heeft verklaard vier à vijf dagen te hebben vastgezet en daarna stelt twee à drie dagen te hebben vastgezet niet 'tegenstrijdig' lijkt in het licht van de omstandigheden destijds, dat hij alle besef van tijd verloren was en het duidelijk moge zijn dat dit een ruwe schatting betrof.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Betreffende het motief dat hij bemiddeld zou zijn om zo in zijn onderhoud te voorzien in Kabul, stelt verzoeker dat de zogenaamde 'bemiddeldheid' vergezocht lijkt en gebaseerd is op enkele verklaringen die quasi lukraak werden samengevoegd, dat het klopt dat hij wat geld opzij heeft kunnen zetten tijdens de tijd die hij doorgebracht heeft in Groot-Brittannië, maar dat hieruit opmaken dat hij bemiddeld is en zo zonder problemen kan voorzien in alle levensbehoeften van hemzelf en zijn gezin, toch erg overroepen lijkt, temeer gelet op het feit dat hij nooit naar school is gegaan en analfabeet is. Tevens merkt verzoeker op dat geld (nog steeds) niet allesbepalend is in Afghanistan, of het nu Kabul betreft of niet, dat op het einde van de dag bescherming nog steeds het belangrijkste is en hij van oordeel is dat hij dit niet in voldoende mate kan genieten, noch in Kabul, noch in een andere stad/streek/regio in Afghanistan.

Betreffende het motief dat aanslagen in Afghanistan enkel gericht zijn op 'high profile' doelwitten, stelt verzoeker dat, hoewel hij strikt gezien niet behoort tot de categorieën waartegen het geweld is gericht, de bedreiging op zijn leven wel het rechtstreeks gevolg hiervan is, aangezien zijn familiale verleden, handelingen verricht in het verleden en opgedane ervaring in en vertrouwdheid met de cultuur van het buitenland/westen zijn leven bedreigt. Hieruit volgt volgens verzoeker dat bij een terugkeer naar Afghanistan hij wel degelijk gevaar loopt, dat hij een ernstige bedreiging van zijn leven riskeert als gevolg van de doelgerichte levensbedreigende situatie waarin hij zich bevindt, dat de Afghaanse overheid niet in staat is hierbij afdoende bescherming te bieden.

Verder meent verzoeker dat hoewel er geen subsidiaire bescherming meer wordt toegekend op basis van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan waar hij vandaan komt, er wel dient gekeken te worden naar zijn specifieke individuele situatie.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, met betrekking tot de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

Na citering van en een theoretische uiteenzetting over deze beginselen, stelt verzoeker dat de verwerende partij niet bewijst dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan geen risico op ernstige schade zal lijden, dat het trouwens niet ernstig is dergelijke bewering te doen, daar waar men in de regio waarvan hij afkomstig is in Afghanistan nog steeds niet kan spreken over een stabiele situatie, en er nog steeds doelgericht geweld is en daarmee gepaard burgerslachtoffers vallen, zonder dat de overheid in staat is om hierin verandering te brengen en afdoende bescherming te bieden, dat een eerlijke menswaardige behandeling nog steeds ver te zoeken is. Hij meent dat daarenboven de verwerende

partij haar beslissing staft op het feit dat zijn verhaal ongeloofwaardig is, dat het CGVS echter op geen enkel moment heeft aangetoond dat zijn stellingen foutief zijn, dat de motivering van de verwerende partij dan ook geen geldige motivering is gezien zij is uitgegaan van onredelijke veronderstellingen, dat het dan ook duidelijk is dat het CGVS geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen. De bestreden beslissing werd volgens verzoeker niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken en algemeen bekende gegevens werden, volgens hem, duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Hij meent dat de stereotype motivering van het CGVS *in casu* duidelijk niet adequaat, onvoldoende en zelfs totaal niet correct is, dat duidelijk voorbij wordt gegaan aan de concrete gegevens van de onderhavige zaak.

2.4. De schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt door verzoeker in een vierde middel aangevoerd.

Verzoeker meent dat de gevolgen van de beslissing van het CGVS, met name een mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding staan tot de voordelen dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen, dat deze beslissing immers tot gevolg zou hebben dat zijn leven in gevaar wordt gebracht, dat er geen twijfel over kan bestaan dat een terugkeer naar Afghanistan overdreven is en totaal buiten verhouding staat, dat hij nooit tijdens zijn verblijf in België op een of andere wijze schade heeft berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap, dat de negatieve gevolgen van de beslissing bijgevolg van een dergelijke ernst zijn dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

2.5. In een vijfde middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Na citering van de voornoemde artikelen, meent verzoeker dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het reëel risico loopt dat hij wordt vermoord, dat hij namelijk ontvoerd werd door de taliban deels omwille van zijn familiale achtergrond, deels omwille van enkele handelingen (zoals het aanmoedigen van de dorpelingen om hun kinderen naar school te sturen, gebaseerd op opgedane ervaringen in Groot-Brittannië alwaar hij de belangrijkheid van onderwijs inzag), dat daarenboven zijn broers reeds vermoord werden door de taliban (of er werd sinds hun ontvoering door de taliban nu meer dan tien jaar geleden alvast nooit meer een spoor van gevonden), wat, volgens verzoeker, voldoende bewijst dat de bedreiging op zijn leven reëel is. Verzoeker meent dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk de bescherming kan inroepen van de plaatselijke autoriteiten, aangezien deze totaal niet in staat zijn om een einde te maken aan de aanslagen die worden gepleegd door de taliban en deze volgens hem zelfs samenwerken met deze radicale groepering.

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de bestreden beslissing te willen vernietigen en hem als vluchteling te willen erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.6. Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij neergelegd heeft op 17 januari 2014 en als bijlage de COI (country of origin information) Focus 'Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad' van 5 september 2013 bevat.

2.7. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het tweede middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.9. De verwerende partij acht het relaas van verzoeker niet geloofwaardig. Haar vaststellingen zijn pertinent, omdat ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, en vinden steun in de stukken van het dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De theoretische beschouwingen die verzoeker wijdt aan de inhoud van de vluchtelingendefinitie volstaan daartoe uiteraard niet.

2.10. Waar verzoeker, aangaande het niet op de hoogte zijn van twee stembureaus in zijn dorp, stelt dat hij destijds niet is gaan stemmen en bijgevolg niet kon weten waar stembureaus gevestigd zouden zijn geweest, dat hij hier reeds op aangestuurd heeft op het CGVS, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn verklaringen dienaangaande doch weerlegt hiermee niet de pertinente motivering van de commissaris-generaal die luidt als volgt: *“Vooreerst stelt u niet te weten waar de mensen van uw dorp konden gaan stemmen voor de parlementsverkiezingen die in september 2010 plaatsvonden (CGVS, p. 12). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er twee stembureaus waren in Zakhel. Aangezien uit uw asioldossier blijkt dat u in april 2010 in Kunduz huwde (DVZ vragenlijst p.5), houdt dit in dat u ten tijde van de parlementsverkiezingen in uw dorp zou moeten zijn geweest. Gezien het belang van verkiezingen in een nieuwe democratie als Afghanistan, is het weinig plausibel als zou u helemaal niet op de hoogte zijn dat er twee stembureaus in uw dorp waren.”* niet. Het feit dat verzoeker zelf niet ging stemmen doet geen afbreuk aan voorgaande pertinente motieven.

2.11. Ook waar verzoeker, betreffende het element dat hij geen namen van talibs in zijn dorp kan opsommen, verwijst naar zijn interview, beperkt hij zich aldus tot het louter herhalen van zijn verklaringen, doch weerlegt hij hiermee de motieven van de commissaris-generaal *“Ook stelt u dat er in elk huis in uw dorp Zakhel een talib woont (CGVS, p. 9). Doch, u kunt niet vertellen wat de taliban in*

Zakhel deden, noch kunt u namen van talibs in uw dorp opsommen (CGVS, p. 9). Gevraagd naar talibancommandanten in de stad Kunduz, kunt u er slechts één benoemen (CGVS, p. 10). Aangezien u vreest te worden vermoord door de taliban (CGVS, p. 15), is deze onwetendheid des te opmerkelijker. Tevens bent u niet op de hoogte dat er in het jaar 2010 een vroegere jihadi commandant in Zakhel gedood werd (CGVS, p. 11), noch weet u of er na uw terugkeer uit Groot-Brittannië een jihadi commandant is gedood in uw regio (CGVS, p. 12)” niet. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Daarenboven wijst de Raad er op dat verzoekers argumentatie dat het onmogelijk is om talibs te herkennen, niet spoort met het gegeven dat verzoeker tijdens zijn gehoor aangaf dat in elk huis in zijn dorp een talib woont.

2.12. Verder stelt de Raad vast dat de gebeurtenissen waarnaar gepeild wordt en waarover gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, feiten betreffen die plaatsvonden na verzoekers beweerde terugkeer naar Zakhel na zijn verblijf in Groot-Brittannië, zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij bijna tien jaar lang geen voet meer had gezet op Afghaanse bodem. De Raad ziet verder ook niet in op welke wijze het feit dat een persoon eventueel tijd nodig heeft om te reintegreren in Afghanistan en meer in het bijzonder in Zakhel een verklaring zou kunnen zijn voor zijn gebrekkige kennis van gebeurtenissen die zich afspeelden in zijn regio van herkomst in die periode. Evenmin is het niet beschikken over een televisietoestel een vergoelijking voor verzoekers gebrekkige kennis over de plaatsen en gebeurtenissen in de stad Kunduz, die op een paar minuten van Zakhel ligt (gehoorverslag CGVS, p. 11).

2.13. De Raad wijst er nog op dat zelfs van een persoon die ongeletterd en analfabeet is en zelfs nooit school heeft gelopen, toch redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze persoon kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen, zoals bijvoorbeeld de plaatsen waar mensen konden gaan stemmen, een protest dat dagen duurt en waarbij doden en veel gewonden gevallen zijn in de nabij gelegen stad en de aanwezigheid van een universiteit in de nabij gelegen stad. Verzoeker blijft hier echter in gebreke, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker toont overigens niet aan dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn zijn leefwereld te situeren. De Raad stelt vast dat het niet onredelijk is om enige kennis omtrent gebeurtenissen in het dorp of omtrent plaatsen en gebeurtenissen in een stad die slechts op enkele minuten van verzoekers dorp ligt, te verwachten.

2.14. Waar verzoeker, aangaande de geloofwaardigheid van zijn ontsnapping uit het talibankamp stelt dat men een gevangenkamp van de taliban niet kan vergelijken met een goed beveiligde, moderne Europese gevangenis met op en top infrastructuur, dat het toilettencomplex waar het begin van de ontsnapping plaatsvond dan ook niet moet bekeken worden door een westerse bril, dat er geen plafond aanwezig was, wat de ontsnapping vergemakkelijkte en dat de ontsnapping plaatsvond in de vroege ochtend, tijdens een gebedsmoment waardoor de bewakers minder oplettend waren dan normaal, slaagt hij er niet in de pertinente motieven van de commissaris-generaal te weerleggen. De commissaris-generaal wees er immers terecht op dat *“Bovendien is uw verklaarde ontsnapping aan de taliban op zich weinig aannemelijk. Immers, u kon ’s morgens van zeven à acht talibs wegvlugten door gewoon in het toilet over een muur te springen (CGVS, p. 18). Het is uiterst opmerkelijk te noemen dat de taliban een gevangene zo makkelijk zouden laten ontsnappen.”* Het feit dat een gevangenkamp van de taliban geen goed beveiligde, moderne Europese gevangenis is met op en top infrastructuur en dat de ontsnapping plaatsvond tijdens het ochtendgebed, kan geenszins afbreuk doen aan de vaststelling dat het uiterst opmerkelijk is dat de taliban een gevangene zo makkelijk zou laten ontsnappen en dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker van zeven à acht talibs kon wegvlugten.

2.15. Waar verzoeker ook aangaande de motivering betreffende de ‘taxi’ stelt dat deze niet vergeleken kan worden met een Westerse taxi waarbij men rustig plaatsneemt en bordjes leest van elk dorp dat men passeert, dat hij integendeel in volle ontsnappingsmodus verkeerde en zich dan ook verborgen heeft gehouden tot bij zijn aankomst in Zakhel, lijkt hij kritiek te uiten op de bestreden beslissing in zoverre er wordt gesteld dat het opmerkelijk is dat verzoeker ook niet één dorp kan opsommen dat hij onderweg naar zijn dorp zou zijn gepasseerd. De Raad merkt op dat voorgaande kritiek gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van het voornoemde motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. De overige motieven *“Daarenboven moet worden opgemerkt dat u helemaal niet weet waar u door de taliban werd vastgehouden. Nadat u bent kunnen ontsnappen, kwam u in een dorp aan van waaruit u een taxi nam naar Zakhel (CGVS, p. 18). Het is uiterst opmerkelijk dat de naam van dat dorp*

niet zou hebben gevraagd, (...) (CGVS, p. 18). Bovendien is uw verklaarde ontsnapping aan de taliban op zich weinig aannemelijk. Immers, u kon 's morgens van zeven à acht talibs wegvlugten door gewoon in het toilet over een muur te springen (CGVS, p. 18). Het is uiterst opmerkelijk te noemen dat de taliban een gevangene zo makkelijk zouden laten ontsnappen"; die door verzoeker niet met valabele argumenten worden betwist, zoals blijkt uit wat voorafgaat, volstaan dan ook om de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de problemen met de taliban die hij zou ondervonden hebben, ongeloofwaardig te bevinden.

Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande en op wat volgt, weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.16. In zoverre verzoeker nog kritiek uit op het motief dat een tegenstrijdigheid blijkt uit zijn antwoorden met betrekking tot het aantal dagen dat hij beweerde te zijn vastgehouden, stelt de Raad vast dat voorgaande kritiek gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van het voornoemde motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten.

2.17. De overige motieven van de bestreden beslissing, betreffende de tegenstrijdigheden aangaande de reden van verzoekers ontvoering door de taliban en aangaande het al dan niet hebben van problemen met een talib in hoofde van verzoekers vader, die allen steun vinden in het administratief dossier worden door verzoeker ongemoeid gelaten en blijven derhalve onverminderd overeind.

2.18. De door verzoeker tijdens zijn asielpcedure neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De commissaris-generaal motiveert betreffende de documenten terecht: *"De kopie van uw Afghaans paspoort toont aan dat u de Afghaanse nationaliteit bezit, hetgeen niet wordt betwist. U heeft dit paspoort van de Afghaanse ambassade in Groot-Brittannië gekregen (CGVS, p. 13). Bijgevolg kan dit paspoort geenszins aantonen waar u verbleef na uw terugkeer naar Afghanistan. Betreffende uw taskara moet worden opgemerkt dat u zelf stelt dat u dit voor uw vertrek naar Groot-Brittannië heeft ontvangen (CGVS, p. 13). Bijgevolg kan dit document evenmin uw verblijfplaats na uw terugkeer naar Afghanistan aantonen. De 17 Britse loonfiches, de 7 documenten van de Britse overheid betreffende uw werk, de brief van een Brits advocatenkantoor dd. 27.04.2009, de brief van de Britse immigratiedienst sd. en de brief van de Britse immigratiedienst dd. 14.11.2007 tonen uw verblijf in Groot-Brittannië aan, doch ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen in Afghanistan."* Deze motieven worden door verzoeker niet betwist en blijven derhalve onverminderd overeind.

2.19. In de mate dat verzoeker nog betoogt dat de verwerende partij niet bewijst dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan geen risico op ernstige schade zal lijden en dat op geen enkel moment is aangetoond dat zijn stellingen foutief zouden zijn en daarmee doelt op het mogelijks niet afdoende zijn van de motieven van de bestreden beslissing, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn. Van een stereotiepe motivering kan verder, gelet op het onderzoek dat luidens de motivering onmiskenbaar is gevoerd naar de plausibiliteit naar de verklaringen van verzoeker in het licht van de situatie in het land van herkomst en de door hem bijgebrachte stukken, geen sprake zijn.

2.20. De motieven van de bestreden beslissing worden door verzoeker aldus niet met valabele argumenten betwist. De Raad schraagt zich dan ook achter de motieven van de bestreden beslissing.

Op grond van de voorgaande vaststellingen is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.21. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.22. Waar verzoeker meent dat hoewel hij niet strikt gezien behoort tot de categorieën waartegen het geweld is gericht, de bedreiging van zijn leven hiervan het rechtstreekse gevolg is gezien zijn familiale verleden, de handelingen verricht in het verleden en de opgedane ervaring en vertrouwde met de cultuur van het buitenland/Westen zijn leven bedreigt, stelt de Raad vooreerst vast dat aan verzoekers relaas (handelingen verricht in het verleden) geen geloof wordt gehecht. Verder wijst de Raad er op dat, waar verzoeker lijkt te menen dat hij een 'risicoprofiel' bezit door zijn 'familiale verleden' en in zoverre hij hiermee doelt op het feit dat zijn broers verdwenen zijn, hij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij hierdoor zelf problemen heeft ondervonden of problemen zou dienen te vrezen (bestreden beslissing, p. 3, derde alinea), zodat niet kan ingezien worden op welke manier verzoeker door zijn 'familiale verleden' een 'high profile' doelwit zou vormen voor aanslagen. Ten slotte benadrukt de Raad, betreffende zijn profiel van iemand die ervaring heeft en vertrouwd is met de cultuur van het buitenland/westen, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat iemand met een dergelijk profiel een doelwit vormt voor aanslagen en dat zelfs indien aanvaard zou kunnen worden dat het hebben van een dergelijk profiel risicovol is, een eventueel niet-betwist risicoprofiel, niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers wordt geen geloof gehecht aan zijn vluchtrelaas waarbij hij verwijst naar het aanmoedigen van kinderen uit het dorp onder invloed van zijn opgedane ervaringen/indrukken in Groot-Brittannië waardoor hij in het vizier kwam van de taliban.

2.23. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.24. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t.*

Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91).

2.25. Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat de veiligheid in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat en dat in 2012 het aantal aan AOG-toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruit gaat in vergelijking met 2011. Volgens de informatie lijkt het erop dat de ANSF steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe, high profile aanslagen zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende high profile doelwitten in Kabul stad. Zo werden onder meer het Afghaanse parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel aangevallen. Tegelijk vonden er aanvallen plaats in Logar, Paktia en Nangarhar. Nog volgens de informatie plegen de AOG, zich bewust van de weerslag op de publieke opinie, maar om de mediumlange termijn een dergelijke aanslag, met sterke focus op IMF en Afghaanse overheid. Bijna alle slachtoffers van de zware aanval in april waren de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dit wijst erop dat burgers bij de complexe aanval in april geen doelwit waren. De aanval op het hotel bij het Qargha meer was dan weer wel een moedwillige daad van terreur onder burgers. Dergelijke aanslagen met duidelijk burgerdoelwit zijn blijkens de informatie echter eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Burgers raken in enkele gevallen wel betrokken bij het geweld als *collateral damage*. Daarnaast komen er ook raketaanvallen voor en heeft de stad ook te maken met gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld. Het aantal raketaanvallen is evenwel aanzienlijk afgenomen de laatste jaren en ook het aantal ontvoeringen is sterk gedaald. Dit laatste is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. De AOG-activiteit op de weg naar Jalalabad speelt zich voornamelijk af op het stuk in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toch wordt bijna maandelijks een incident gerapporteerd op de hoofdweg in Surobi. Deze incidenten zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren (SRB p. 8-11).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in de hoofdstad Kabul "complex highprofile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden

geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Er wordt geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Uit de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad" van 5 september 2013 – een actualisatie van de informatie met betrekking tot Kabul stad in de Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale analyse" van 21 maart 2013, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 – blijkt dat de eerder gedane analyse en appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onverminderd overeind blijft.

De door verwerende partij neergelegde nota van 17 januari 2014 die een update van de situatie in Kabul inhoudt, bevestigt aldus dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.26. Waar verzoeker stelt dat in de regio waarvan hij afkomstig is in Afghanistan men nog steeds niet kan spreken over een stabiele situatie, en er nog steeds doelgericht geweld is en daarmee gepaard burgerslachtoffers vallen, zonder dat de overheid in staat is om hierin verandering te brengen en afdoende bescherming te bieden, dat een eerlijke menswaardige behandeling nog steeds ver te zoeken is, is dergelijke argumentatie betreffende zijn regio van afkomst niet dienstig, nu uit onderhavig arrest duidelijk blijkt verzoeker over een veilig intern vestigingsalternatief kan beschikken en verzoeker dit niet met valabele argumenten betwist.

2.27. In zoverre verzoeker verwijst naar het feit dat burgers slachtoffers kunnen worden, bevestigt hij aldus de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert en zoals bovenstaand weergegeven, maar toont hij niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

2.28. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan waarom het voor hem en zijn gezin onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul. Verzoeker toont niet aan dat hij als volwassen, gezonde jongeman niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul. In de bestreden beslissing wordt in dit verband correct het volgende opgemerkt: *"Immers, u blijkt uit een allesbehalve onbemiddelde familie te komen. Meer bepaald stelt u dat noch u, noch uw twee oudere broers hebben gewerkt voor u in 2001 Afghanistan verliet (CGVS, p. 7 & 8). Enkel uw vader werkte, meer bepaald verhandelde hij rijst (CGVS, p. 7). Nochtans waren uw broers en u volwassen. U heeft geen enkel idee hoeveel uw vader verdiende (CGVS, p. 6). Hieruit blijkt dat u zich geen financiële zorgen diende te maken. Bovendien stelt u dat uw moeder, sinds de dood van uw vader, en u, na uw terugkeer van Groot-Brittannië, leefden van het geld dat uw vader jullie had nagelaten en van uw geld dat u in Groot-Brittannië had gespaard (CGVS, p. 6 & 8). Daarenboven stelt u dat uw vader veel geld had nagelaten (CGVS, p. 8). Bovendien was u in staat om tot tweemaal toe uw reis naar Europa te bekostigen (CGVS, p. 14). Tevens blijkt u tot tweemaal toe voldoende zelfstandig en initiatiefrijk om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. Daarnaast heeft u in Groot-Brittannië reeds bijna twee jaar werkervaring opgedaan (CGVS, p. 3 & 14). Bovendien*

spreekt u naast uw moedertaal Pashtou, ook Dari, de tweede Afghaanse landstaal (CGVS, p. 8). Eveneens spreekt u een beetje Engels (CGVS, p. 8). Deze talenkennis zal een eventuele integratie in Kabul vergemakkelijken. Uit het geheel der bovenstaande vaststellingen kan dan ook op goede gronden worden afgeleid dat u in staat moet zijn om zich in Kabul te vestigen." De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal aldus rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van verzoeker.

2.29. In zoverre verzoeker met het verwijzen naar zijn 'specifieke individuele situatie' en met de verwijzing naar het feit dat hij niet in voldoende mate bescherming kan genieten, noch in Kabul, noch in een andere stad/steek/regio van Afghanistan, doelt op zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat zijn problemen met de taliban, zoals hoger uiteengezet, ongeloofwaardig werd bevonden waardoor een dergelijke verwijzing *in casu* niet relevant is.

Waar verzoeker stelt dat zijn zogenaamde 'bemiddeldheid' vergezocht lijkt en gebaseerd is op enkele verklaringen die quasi lukraak werden samengevoegd, dat het klopt dat hij wat geld opzij heeft kunnen zetten tijdens de tijd die hij doorgebracht heeft in Groot-Brittannië, maar dat hieruit opmaken dat hij bemiddeld is en zo zonder problemen kan voorzien in alle levensbehoeften van hemzelf en zijn gezin, toch erg overroepen lijkt, is hij het aldus niet eens is met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, doch voert hij geen valabele argumenten aan die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij nooit naar school is gegaan en analfabeet is om de vastgestelde redelijkheid van het intern vestigingsalternatief te betwisten, stelt de Raad vast dat verzoekers ongeschooldheid en analfabetisme geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker over een zekere financiële draagkracht beschikt en beroepservaring heeft opgedaan in Groot-Brittannië, alsook dat hij kennis van verschillende talen heeft.

2.30. De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat het EHRM in de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Dit standpunt wordt hernomen in de nieuwe richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013.

2.31. Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in de hoofdstad Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

2.32. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.33. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier.

In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.34. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van

alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.35. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid. Daarbij komt nog dat de huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt.

2.36. Daargelaten de vraag of de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM kunnen worden aangevoerd in het kader van een beroep tegen een beslissing die, zoals reeds gezegd, geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, dient erop te worden gewezen dat verzoeker zich andermaal enkel en alleen steunt op de elementen van zijn ongelooftwaardig bevonden asielrelaas om zijn aanspraken op een schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM aannemelijk te maken, hetgeen uiteraard niet kan.

De middelen kunnen niet worden aangenomen.

2.37. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

2.38. In zoverre verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, stelt de Raad vast dat uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER